

ΤΙΜ. ΓΡ. 5

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ :
ΒΥΘΥΜΙΔΗΣ
ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΤΗΣ :
Θ. ΣΙΔΗΡΟΠΟΥΛΟΣ.

ΓΡΑΦΕΙΑ
ΓΑΛΑΤΙΑ, ΝΑΥΤΙΩ ΧΑΝ 1213
Τηλέφ. 1600 Πρώα.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΥΤΗΝ
Πέραν Βαλκίων

Ευρωπαϊκός
Κόσμος

ΚΟΝΙΑΚ
ΜΑΡΤΕΙ
ΕΝΩ ΡΙΠΕΡΤ
Θρεπτικώτατος
της φακίτης
ΛΑΚΤΕΕ

Σακχαρώδης
ΚΑΦΕΣ
ΤΕΥΡΑ

Αίμα καθαρό
ΟΛΑ

ΑΠΟΚΡΙΣΤΙΚΟΣ ΜΑΚΡΑΚΕΣ

Φερδινάνδος. — Μπαρέ βουλικά που έπχθα !!...
Έγώ σκεπτόμην αϊτόν κα' ξεγυμνώσει, κι' αϊτός έμένα
ξεγυμνώσει!!!

ΙΔΕΑΙ ΚΑΙ ΣΚΕΨΕΙΣ

Η ΠΕΘΕΡΑ

Ἀνάμεσα εἰς τὴν παρέα μας αὐτός και μόνως οἰωνίως ἐξέφραζε τὴν ἐπιθυμίαν του νὰ πανδρευθῆ. Τοῦ φάνηκεν ἡ ζωὴ τῆς πανδρειᾶς καλύτερη. Καὶ ἐπὶ τέλους πανδρεύθηκε

Μὰ δὲν ἄργησε, νὰ καταλάβῃ τὴν στενοχώρια τῆς πανδρειᾶς, ὕστερα ἀπὸ τῆς πρώτης γλύκες.

Τῆς προἄλλες ἐνέσκηψε εἰς τὰ γραφεῖα σὰν ἄνθρωπος ποῦ ἔρχεται ἀπὸ τόπον, ὅπου ἔγινε τὸ μεγαλύτερο φρονικό.

Ἀγριεμένος, κίτρινος, ιατραγμένος, σὰν νὰ ἔδιωχνε ἀπ' τὰ μάτια ὀπτασίαι κακίαι καὶ εἶχε τὴν φυσιογνωμίαν ἀνθρώπου μετανοουμένου γιὰ τὴν ζωὴ του.

— Μὰ . . . τί ἔπαθες, τὸν Ἰσρατιῶ ;

— Θ' αὐτοκτονήσω δὲν εἶμ' ἄπορῶ νὰ ὑποφέρω πειά, μὲ εἶπε καὶ ρίχθηκε σ' ἓνα κάθισμα. Ὅχι, δὲν εἶναι ζωὴ αὐτή. Ἦμουν τρελλός, ποῦ τὴν διάλεξα τέτοια ζωὴ.

— Δὲν εἶναι πρώτη φορά ποῦ ἔρχεται εἰς τὸ φίλος μου. Ἡ φίλια μας τὸν ἐπιτρέπει, νὰ μ' ἐμπιστευταί πολλά μυστικά του. Πολλὰς φορές ἦλθε εἰς ἀπελπισμένους διὰ τὴν ζωὴν του. Καὶ ἡ αἰτία τῆς ἀπελπισίας του ἦταν ἡ πεθερὰ του, ἡ μεγαλύτερα στενοχώρια ἀνάμεσα στῆς χιλίαις τόσας τῆς πανδρειᾶς.

Ἀπὸ ἐνός και ἡμίσεως περίπου ἔτους καιίστη οἰκογενειάρχης και εὐπειθῆς δούλος τῆς πεθερᾶς του. Συχνά-πυχνὰ ἔκαμνεν ἐπαναστάσεις κατὰ τῆς δουλείας αὐτῆς τῆς πεθερᾶς, πάντοτε ὁμως ἀπετύγχανε. Ἐκεῖνος σὰν σκύλος, ἡ πεθερὰ του σὰν γάτα πολὺ σπανίως κατέθεταν τὰ δόξα. Ὅταν ἀρχίζεν ὁ ἀναγὰς δὲν τελείωνε παρὰ μόνον, ὅταν ὁ φίλος μου ὑπεχώρει εἰς τὰς ἀπαιτήσεις τῆς κραταιᾶς του πεθερᾶς.

Ἐπεχώρει δὲ οὗτος χάριν τοῦ τραγεροῦ του ἡμίσεως τὸ ὄπλιον εἶχεν ὡς προχειρότερον μέσον πρὸς κατάτασιν τοῦ καυγᾶ νὰ λιτοθυμᾶ.

Τὸν ἀφῆκα, νὰ ἠσυχάζουν λιγάκι τὰ νεύρα του και τὸν ἠρώτησα.

— Τί νέα εἶναι αὐτὰ πάλιν Παῦλε ; Γιὰ κρομμῦδι τὴν πῆρες τὴν ζωὴ σου και θ' αὐτοκτονήσης.

— Ἀχ ! φίλε, ἡ ζωὴ μου δὲν εἶναι

κρομμῦδι. Μὰ τί νὰ κάμω γιὰ νὰ σωθῶ πὶ τέλους ἀπ' αὐτὴ τὴν πεθερὰ μου ; Ὡς φίλος και ὡς παθὼν σὲ δίδω μιά συμβουλή. Ἄν πανδρευθῆς κόρη μὲ χιλιάδες και φορτωθῆς πεθερὰ, προτιμώτερον ν' αὐτοκτονήσης. Ἡ αὐτοκτονεῖς ἢ παίρνεις κόρη, χιλιάδες και πεθερὰ εἶναι τὸ αὐτό. Θὰ πάθης ὅ,τι κι' ἐγώ.

— Μὰ τόσο θηρίον, ἀδελφέ, εἶναι ἡ πεθερὰ σου ;

— Κάτι χειρότερον φίλε μου. Τὸ θηρίον ἐπὶ τέλους ἔχει και σιγμὸς ἡσυχίας και ἀνεπαύσεως. Αὐτὴ ποτὲ τῆς, δὲν ἔχει οὔτε ἀνάπαυσι, οὔτε ἡσυχία. Μὲ τῆς χιλίαις δυὸ ἰδιοτροπίαις τῆς μὲ ξεσηκώνει καυγᾶδες κάθε λίγο γιὰ τοῦ ψύλλου τὸ πῆδημα. Μοῦ ἔχει τὴν ἀπαίτησιν τὰ χάδια μου νὰ τῆς τὰ μοιράζω μὲ τὴν γυναῖκά μου. Θέλει νὰ τῆς κάμω και τὴν ὀπηρέτισα. Νὰ τῆς πηγᾶνω τὸ πρωὶ ἐγὼ τὸ café au lait. Νὰ τὴν φωνάζω chère maman. Εἰς τὸ τραπέζι πρέπει νὰ ἔχη ὅ,τι ἐπιθυμῆ ἢ καρδιά τῆς — ἀδιάφορον ἂν ἔχω ἢ δὲν ἔχω παρῖδες — κάθε ὀρεκτικὸ ποῦ θὰ θελήσῃ και ὄχι ἀπὸ ἄλλα «καυρομάγαζα» μόνον ἀπὸ Εὐρωπαϊκά. Πῆγα σπῆμι τὴν νὰ πάρω κάτι ποῦ ἔλασάνησα και δὲν ἔννοοσε νὰ μ' ἀφήσῃ νὰ φύγω, χωρίς νὰ τῆς δώσω ὑπόσχεσι, πῶς θὰ τὴν πάγω τὸ βράδυ εἰς τὸ θέατρον. Δὲν μπορῶ πειά ἔσκοσα. Θέλω και λιγάκι θέατρο, λιγάκι ἴμορφη ζωὴ. * μὲ ξεφώνιζε και μόνον μὲ ὑπόσχεσιν ρητὴν και μὲ δροκνυ: γλύτωσα ἀπ' τὸ χέριαιτης νὰ ἀγῶ σὴν δουλειᾶμον.

— Ἡ πεθερὰ σου, φίλε μου, σ' ἀγόρασε μὲ τῆς δυὸ χιλιάδες, ὄχι γιὰ τὴν κόρη τῆς, ἀλλὰ γιὰ νὰ διασκεδάσῃ τὰ γηραιαίαι τῆς.

Ἀσχέτω; μὲ τὴν πεθερὰ τοῦ φίλου μου ἢ πείρα ἀπέδιδεν, ὅτι ὑπάρχουν πολλὰς τέτοιαις πεθερὰς χειρότερα ἀπαιτητικὰς και τελείως ξαναμοωραμέναις.

Και ἡ πεθερὰς αὐτῆς ἢ νὰ κλείωνται εἰς τὸ γηροκομεῖον ἢ νὰ μὴ φορτώνωνται εἰς τοὺς δυστυχεῖς γαμβρούς των

I ΕΥΘΥΜΙΑΔΗΣ

Παρακαλοῦνται ὅσοι ἐκ τῶν κ. κ. συνδρομητῶν καθυστεροῦσι τὴν συνδρομὴν των, ὅπως μᾶς ἀποστείλωσιν αὐτὴν. Ἐπίσης και ὅσοι ἐνεγράφησαν διὰ μίαν τριμηνίαν καθ' ὅτι ἀπὸ τοῦ 14 φύλλον ἀρχεται ἡ δευτέρα τριμηνία.

ΑΠ' ΤΟ ΨΑΛΤΗΡΙ ΤΟΥ-ΕΡΩΤΑ

ΠΡΟΣΕΥΧΗ ΣΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ

Βασίλισσα ! . . . οὐ ποῦ τὸ σύμπαν κυβερνᾶς και μέσ' τὸ μυρωμένο κόσμον τοῦ χεριοῦ σου σφίγγεις τὴ ζωὴ ! ! . . .

Ἡ ὁμορφιά σου εἶνε τῆς πλάσης τὸ κέντρον ποῦ ὄλ' τριγύρω σου σὲ προσκυνοῦν και σὲ λατρύουν.

Σὺ δίνεις ὁμορφιά σὴν ἀνατολή χαρίζεις τὸ χρυσὸ χρῶμα σὴν δύσι και τὴν γοητεία χύνεις πιντοῦ ὅπου βρεθεῖς ἢ και μονάχα τὸ βλέμμα σου χαϊδεύσει ! . . .

Περνᾶς και γελῶν τὰ ρόδα, μιλᾶς τὰ πουλιά θεότρελλα ψέλλουν, γελᾶς και τὸν οὐρανὸ κάνεις νὰ τρεμουλιάζῃ ! . . .

Ἡ γοητεία τοῦ προσώπου σου εἶναι τοῦ θεοῦ μεγαλείου ἢ ἀνταύγεια, σὴ σκέψι σου κρύβεις τὴν δύναμι και σὴν καρδιά σου τὸ ἀπέραντο.

Γῆ Ἰσημος θάταν ὁ κόσμος ἂν ἔλειπες Σὺ. Εἶσαι τὸ πῶ ἀφθαστο πλάσμα τοῦ Κυρίου, κ' ἰ ὁ Παράδεισος ποῦ ὑπόσχεται δὲν εἶναι ἄλλο παρὰ μιά γυναῖκα ἔξω ἀπ' τὴ φθορά.

Παντοῦ τὸ θρόνον σου στημένο ἔχεις. Τὸ ἀγνὰ ἀληθινὰ !

II.

Προσκυνητῆς ξεκίνησα ἀπ' τὰ πέρατα τοῦ κόσμου, ν' ἀρθῶ μπρὸς σου νὰ γονατήσω.

Ἐ δρόμος μοῦ πῆρε τὴ δύναμι, οἱ βράχοι μοῦ κομματίσαν τῆς σάρκες και τὸ τραγοῦδι ποῦ ἔρχομαι ε' ἀπόσπασμο τὸ σοῦ ψάλλω ἀπ' τὸ λαοῦγγι μου δὲν βγαίνει.

Πρὸς σου ἔχτισα τὴν ψυχὴ μου. Τὸ τραγοῦδι μου σὲ ἀίμω ἀναλύθηκε, σὲ περιτριγύρισε και χάθηκε.

Χάρισέ μου τὸ χαμόγελό σου ποῦ σώζει, ὦ θεά ! τὴ κόκκινα χεῖλη σου, και μὲ μόνη τὴν μοιὰ σου, χῆσε μου μέσ' τὴν καρδιά τὴν ζωὴ.

Γιὰ μέσα σὴν κόμαρτή σου κλαῖς ;

Ἐβγα ἔξω νὰ σὲ παραγορήσουν οἱ μενεξέδες.

III.

Ἐνα ρόδο ὁμορφο ἔγαρε σὸ πέρατα σου νὰ σὲ φιλήσῃ. Κλοκίστηκε διόκληρος κ' ἔπαισε πεθαμένο σὸ κλονί τον ἀπ' τοῦ φίλιου τῆς δόναμι

Ἀχ ! ἐγὼ πῶς μπορῶ τὸ μῆλη μου, σὸ δικά σου ν' ἀκουμίσω χωρίς τὴ ζωὴ μου νὰ χῆσω ;

Σμῆρνη.

Μάνος Ε. Λουκάς

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΖΩΗ

ΡΕΑ ΜΠΟΡ — ΣΑΜΨΩΝ

Δέν περιμέναμε ποτέ μιὰ τέτοια ἀποτυχία, ὅσοτα ἀπὸ τόσες ρεκλάμες τῆς Δίδος Ρέας Μπόρ ἀρτίστιας τοῦ Βασιλικοῦ Θεάτρου Ἀθηνῶν μὲ τὴν παραστῆσιν τοῦ Σαμψῶν.

Τὸ ἔργον αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ πρῶτον δὲν εἶχε διὰ τὴν πρωταγωνίστριαν τόσον ἀρκετὰ σπουδαῖον ρόλον, ὥστε γὰ τὸ προτιμῆσθαι ἢ Δνὶς Ρέα Μπόρ, ἐνῶ μᾶς ὑπεσχέθη τὴν Ἀγνωστον, πάλιν τοῦ Μπέρσταϊν. Ἀλλωστε τὸ ὀλίγον μέρος ποῦ θὰ ἔπαιζε ἢ Δνὶς Μπόρ ἦτο τόσον δύσκολον καὶ ἀδύνατον δι' αὐτήν, ποῦ εἶχε τόσον ἀδέξια καὶ ἄτοπα σκέρτσα ἐπὶ τῆς σκηνῆς. Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ ὁμολογήσωμεν εἶνε ὅτι κατέβαλαν ὑπερανθρώπους προσπάθειαι οἱ κ.κ. Πολίτης καὶ Αὐλωνίτης τοῦ θιάσου τῆς κ. Καλλινας διὰ νὰ σώσουν ἐκ τῆς ἀποτυχίας τὴν πρωταγωνίστριαν, ἀλλὰ δὲν τὸ κατόρθωσαν. Τὸ ἔργον ἀπέτυχε καὶ παρ' ὀλίγον δικαίως τὸ κοινὸν θὰ ἀπήτει τὴν πτώσιν τῆς αὐτοῦ. Τὰ ὀλίγα χειροκροτήματα ἦσαν διὰ τοὺς κ.κ. Πολίτην καὶ Αὐλωνίτην οἱ ὁποῖοι ἔπαιξαν πραγματικῶς ἀξιώταινα μολονότι τὸ δράμα εἶνε ἐκ τῶν προτέρων καταδικασμένον εἰς ἀποτυχίαν διὰ τὸν θιάσοντων.

ΘΙΑΣΟΣ Α. ΚΑΔΛΙΝΒΑ

ΡΟΔΟΝ ΤΗΣ ΣΤΑΜΠΟΥΛ. Λέο Φάλ.— Εἶνε μια ἀπὸ τὰς μεγάλας ἐπιτυχίας τοῦ θιάσου, ἀπὸ τὸν ὁποῖον περιμένομεν ἀρκετὰ ἀκόμη. Ὁ σκηνικὸς διάκοσμος καλλιτεχνικὸς καὶ τέλειος ἦτο ἀρκετὰ πλούσιος. Ἡ κ. Καλλινα, ποῦ τὴν εἶδαμε τόσον ὑπέροχη ὡς *Σύλβα* εἰς τὴν *Τσάρδα*, τόσον δυνατὴ καὶ γλυκεῖα εἰς τὴν *Νεραΐδα* τῆς *Ἀποκρηᾶς*, τόσον ἀληθινὴ καὶ φυσικὴ εἰς τὴν ὑπόκρισιν τῆς *Δώρας* εἰς τῆς *Τρεῖς Ἀγάπες*, ἔπαιζε εἰς τὸ *Ρόδον* τῆς *Σταμποῦλ* σὰν ἀληθινὸν ῥόδον τῆς σκηνῆς. Ἐτραγούδιζε μὲ τὴν γνωστὴν γλυκεῖαν καὶ ἀληθινὰ δυνατὴ φωνὴν τῆς ὅλα τὰ ἔμορφα τραγούδια τῆς Γάλλας. Δὲν ἔχομε οὔτε τὴν ἐλάχιστην ἐπίκρισιν νὰ κάμωμε εἰς τὸ *Ρόδον* τῆς *Σταμποῦλ* δι' αὐτήν. Ὁ κ. Τζινιόλης πολὺ καλὸς ὅπως πάντοτε καὶ γλυκὸς τραγουδιστής. Ὁ κ. Πολίτης εὐχάριστος κωμικός ὡς Ἐδουάρδος καὶ σχεδὸν ὁ μόνος κατάλληλος εἰς τοὺς ρόλους ποῦ ἐκλέγει. Τὴν ἐπιτυχίαν του συνεπλήρωσε ἢ

Βικτωρίτσι (Κ. Κωνσταντινίδου) ἢ ὁποῖα παίζει πάντοτε ξεκορδιστικὰ μὲ πολὺ μικρουτσικὴς ὑπερβολῆς εἰς τὰ ἐπιτυχημένα καὶ ἀληθινὰ σκέρτσα τῆς. Ὁ κ. Γληνὸς ἐπιτυχημένος Φρέδου μὲ σκηνικὰ ποῦ δὲν εἶχαν τῆς συνηθισμένους Βιεννέζικες ὑπερβολῆς. Θαυμάσιος εἰς τὰ φινάλε του. Ὁ κ. Γληνὸς εἰς τὸ *Ρόδον* τῆς *Σταμποῦλ* ἔχει τὴν μεγαλυτέραν του ἐπιτυχίαν. Ὁ κ. Ζαφειρόπουλος τέλειος, εἰς τὸν τύπον τοῦ ξένυκτη καὶ παραλυμένου νέου ἐπέτυχε τελειότατα, ὅπως καὶ πολλὰς ἀκόμη φορές, εἰς τὸν *Χορχὸρ-Ἀγᾶ ἀμίμητος* καὶ εἰς τὸ *Καφέ Σαντὰν* ἔσχε τὴν μεγαλυτέραν ἐπιτυχίαν. Ἡ Δνὶς Ζαζᾶ χαριτωμένη Λώρη καὶ ἀφέλεστατη στὸν κατάλληλον ρόλο τῆς, ποῦ τὸν ἀνέδειξε μὲ τὴν ἐπιτυχίαν τῆς. Ἡ Εὐα Σάντρη «Δὲν τὸ ξέρω, ποῦ τὸ ξέρω» ἦταν μιὰ σκερτσόζα καὶ σωστὴ Λιλή. Ἀπέδωσε τελειότατα τὸν ρόλον τοῦ ξεμυαλισμένου δουλικοῦ μὲ πολὺ σωστὴν ὑπόκρισιν. Ἡ ἐπιτυχία τῆς ὅπως καὶ εἰς τὸ *Καφέ Σαντὰν* μᾶς κάμει ν' ἀπαιτήσωμεν ἀπὸ τὸν θιάσον νὰ μᾶς τὴν παρουσιάσῃ καὶ εἰς μεγαλυτέρους ρόλους. Οἱ κ.κ. Κλημανιώτης καὶ Βερόνης ἐπιτυχημένοι ἄλλωστε καὶ οἱ δύο πολλὰς φορές μᾶς ἔδειξαν πῶς εἶνε γιὰ ἐκείνους ἢ σκηνὴ πολὺ εὐκολὴ, ἀφοῦ προσπαθοῦν τόσο.

Τὸ κόρο εἴμπορο ἔμε, νὰ ποῦμε ἔτι δὲν ὑστέρησε καὶ τόσον τῆς ἐπιτυχίας.

ΒΟΣΚΟΠΟΥΛΑ. — Ὁ κ. Βερόνης ἀμίμητος καὶ κατάλληλος ὡς *Μπάρμπα Χρόνης*, ἄλλωστε εἶναι γνωστὸς εἰς τὴν Πόλιν μας ὡς δημιουργήσας ἓνα χαριτωμένον ρόλον *Μπάρμπα-Χρόνης*.

Ἡ Δνὶς Στ. Βιολάντη ἢ τόσον πεταχτὴ καὶ γλυκεῖα στὰ ἀνάλογα καὶ σωσιὰ σχεδὸν σκηνικὰ τῆς σκέρτσα εἰς τῆς ὑπερέτας κουράσθηκε πολὺ διὰ νὰ περιορισθῇ εἰς τὸν μειωμένον ρόλον τῆς *Κρουσταλλῶς*. Πολλὰς φορές ξεχνῶντες πῶς ἔπαιζε σὲ εἰδυλλιον τοῦ Κορομηλά μᾶς φανέρωνε πῶς εἶνε καλὴ καὶ σκερτσόζα στῆς «*Τρεῖς Ἀγάπες*». Ἡ Δνὶς Ραπτοπεύλου θὰ ἦταν πολὺ καλὴ, ἂν ἢ βραχνὴ φωνὴ τῆς πολλὰς φορές δὲν τὴν ἔκαμνε νὰ χάνῃ τὴν στιγμήν, ποῦ παίζει καλά. Ὁ κ. Αὐλωνίτης ἐπιτυχημένος καὶ καλὸς *Μήτρος*. Ὁ κ. Πολίτης ὁ εὐχάριστος *Ρεζιστὸρ* τῆς *Κινοκένικον* καὶ ὁ ξεκορδιστικὸς εἰς τὸ *Ρόδον* τῆς *Σταμποῦλ* ἀδικήθηκε μὲ τὸν ρόλον τοῦ *Κώστα*.

Ὁ Θεατρικογράφος.

Ι. ΕΥΘΥΜΙΑΔΟΥ

ΒΙΡΓΙΝΙΑ

(Συνέχεια)

Τὰ μάτια παίρνουν πόνο ἀτ' τὴν καρδιά. Γεμίζουν πόνο, γίνονται πόνου θάλασσες καὶ πνίγουν μέσα τους ἐκείνους ποῦ θὰ τὰ συμπονέσουν. Παίρνουν ἀπ' τῆς καρδιάς τὰ βάσανα, τὰ μάτια γίνονται βασανισμένα καὶ βασανίζονται ἐκείνον, ποῦ θὰ θελήσῃ τὸ μυστικὸν τοὺς βάσανον νὰ μάθῃ.

Σχίζουν καρδιὰς τὰ μάτια αὐτὰ γιὰ τὸ κρυφόν τοὺς μυστικόν.

Μὰ κι' ἄλλα μάτια δυνατὰ χώνονται ὡς μέσα στὰ στήθια, τὰ σχίζουν καὶ κλέβουν μυστικὰ πολὺ καλὰ κρυμμένα. Καλοστράφειον τότε ἐκεῖνα ποῦ κλέβειν τὸ μυστικόν γιὰ νὰ ζαρώσουν σὲ κλάμματα, γιὰ σὲ θυμὸν ἄγριον ἐκεῖνα ποῦ ἔχασαν τὸ μυστικόν.

Πλημμυροῦν τὰ μάτια ἀπὸ λύπην ποῦ τὰ στέλνει ἢ καρδιά.

Τὰ λυπημένα μάτια ἔχουν τὴν ὄψιν, ὁμορφῆς βουσίλισσας ἀφισμένης.

Εἶναι καὶ μάτια μισοβυσμένα, ποῦ τὰ θαρρεῖ κανεὶς ἔτοιμα πάντα νὰ λιγοθυμήσουν. Εἶναι παράξενη φύσις ματιῶν κι' αὐτὰ.

Αὐτὰ γεννοῦν στὴν ὄψιν των μεθύσι ποῦ ὄλο γλυκαίνει. Θέλει κανεὶς νὰ φύγῃ, νὰ μὴν τὰ βλέπει κατάκαρδα, κι' ὄλο τὰ βλέπει καὶ μεθᾶ χωρὶς νὰ μπορεῖ, νὰ φύγῃ, σὰν νὰ εἶνε στὸν τόπον του καρφωμένος.

Τὰ μάτια μόνον τὴν ἀπέραντη ἀλήθειαν γνωρίζουν.

Ὅλα τὰ μάτια αὐτὴν ζητοῦν, μὰ δὲν ἔχουν τὸν ἴδιον τρόπο. Πρέπει νὰ γνωρίσῃ κανεὶς καλὰ τὰ μάτια, ποῦ θὰ ζήσῃ καὶ τότε θὰ βροῖσκῃ πάντα τὴν ἀλήθειαν στὴν ὄψιν τους, θὰ ξέρῃ πάντα τὴν βουβὴν γλώσσαν ποῦ ζητοῦν.

Θὰ διαβάξῃ στὴν ὄψιν τους τὸν θυμὸν, τὴν γελήνην τους, τὸν πόνον, τὴν πίκρην, τὴν χαρὰν τους.

Τὸ κλάμμα τους τὸ μυστικόν, σὰν εἶνε εὐτυχίας, ἢ πόνου ἀλεκτον.

Εἶναι τὸ μίλημα τῶν ματιῶν εὐχαριστώτερον ἀπὸ κάθε ἄλλο, ὁμορφο, φλύαρον, ὅσο κι' λακωνικόν.

Καὶ τῆς Βιργινίας τὰ μάτια εἶχαν μιὰ δύναμιν παράδοξην, ἀνίκητην.

(* Ακολουθεῖ.)

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΝ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ

Κ. Γ. ΜΑΚΡΙΑΔΟΥ, Ι. Α. ΑΛΕΥΡΟΠΟΥΛΟΥ

Γαλατῆ, Βοΐδοδα,

Μητροκίτ Χὰν ἄρ. 9 - 10 - 11

Ἡ σύζυγος. — Ἐμπρός λοιπόν, εἶναι ἡ ὥρα τοῦ μπάλου πότε θά ντυθῆς;

Ὁ σύζυγος. — Μά ἐγώ, θρᾶ γυναίκα, καθημερινῶς μασκαρᾶς εἶμαι, δὲν μὲ λείπει παρὰ μιὰ μάσκα...

Καὶ ἡ γυναίκα δὲν ἔχουν ἀνάγκη νὰ μασκαρευθοῦν ἀφοῦ περπατοῦν καθημερινῶς μασκαρευμένες μὲ τῆς παραξενιῆς τῆς μόδας τῶν.

Κατὰ τηλεγράφημα, ὁ τέως Αὐτοκράτωρ Γουλιέλμος ἀποθανθὼς μὲ ἀυτόγραφον ἐπιστολήν του πρὸς τὸν κ. Ἐμπερτ ζητεῖ ἐν μέρος ἐν Γερμανίᾳ διὰ κατοικίῃσιν....

(Καὶ ὁ κ. Ἐμπερτ τὸν ὑπέδειξε τὸ μέρος.)

ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

— Πόσο ἔχει πιάτσα;
 — Δυὸ χιλιάδες.
 — Τί λές, ἀδελφέ; μπορεῖ ν' ἀνέβῃ τόσο ἡ λίρα; Μὴν τραλλάθῃς;

— Ὅχι, ἡ λίρα, φίλε μου, ἀλλὰ ἡ προίκα τοῦ κοριτοῦ πολὸς πρὸξαναῦτος.

— Ὅχι, λίγα εἶναι. Ἄν δ' ἴνῃ τέσσερες χιλιάδες νὰ τρώγῃ τὸ φρεμί τοῦ βρεσικῆ, νὰ μὴ γυρᾷ γλουσα, οὔτε γυροῦς, οὔτε θίατρο καὶ νὰ μὴ βγάτῃ ταιμου-

Ἡ κ. Ρέα Μπόρ κατόρθωσε στὴν ἐπιχειρηματικὴ τῆς νὰ δόσῃ ἕλην τὴν εὐθυμίαν.

ΞΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

GUY DE MAUPASSANT

ΕΝΑ ΠΑΘΟΣ

Ἡ θάλασσα ἦταν ὡραία, ἡσυχὴ καὶ μόλις ἀνατρίχισε ὑπὸ τὰ ἑλαφρά της κύματα, Στὴν παραλία Ἰλη ἢ Χάρβρη ἔβλεπε πολλὰ πλοία μικρά καὶ μεγάλα νὰ εἰσέρχονται.

Δύο νέοι ἀξιωματικοὶ περιεπάτουσαν εἰς τὴν προκυμαίαν γεμάτην κόσμον, χαιρετῶντες, χαιρετῶμενοι καὶ πότε-πότε σταματοῦσαν διὰ νὰ μιλῆσουν.

Ἐξαφνα ὁ ἕνας, ὁ μεγαλύτερος Παῦλος Ἀνρισέλ, ἔσφιξε τὸν βραχίονα τοῦ συντρόφου του Ἰωάννου Ρενόλδ'ι καὶ τοῦ εἶπε σιγὰ : «Κύτταξε ἢ κ. Πουανσώ. Κύτταξε καλά, σὲ βεβαίῳ πῶς σὲ κάμνει τὸ μάτι».

Ἦρχετο στηριζομένη εἰς τὸν βραχίονα τοῦ συζύγου της, πλουσίου ἐφολιστοῦ. Ἦτο σαράντα περίπου ἐτῶν, πολὺ ὡραία ἀκόμη, ὀλίγην ποχειά, ἀλλὰ ἔρρειρή σὲν νὰ ἦτο εἰκοσι ἐτῶν. Οἱ φίλοι της τὴν ὠνόμαζον θεῶν ἕνεκα τοῦ ὑπερηφάνου βαδίσματός της, τῶν μαίτρων ματιῶν καὶ ὅλην τὴν εὐγένειαν τοῦ προσώπου της. Ἦτο ἀμεμπτος· ποτὲ καμμιά ὑπόνοια δὲν εἶχεν ἐγγίσῃ τὴν ζωὴν της. Πάντοτε τὴν ἀνεφερον ὡς παραδείγμα τιμίας καὶ ἀπλῆς γυναικός, τόσοσ τιμίας, ὥστε κανεὶς δὲν ἐτόλμα νὰ τὴν ὄνειροπολήσῃ.

Ἀλλὰ ἀπὸ μηνὸς ὁ Παῦλος Ἀνρισέλ ἔβεβαίωνε τὸν φίλον του ὅτι ἢ κ. Πουανσώ τὸν γλυκοκύτταζε καὶ ἐλέμενε μάλιστα.

— Νὰ εἶσαι βέβαιος δὲν ὀπατῶμαι· βλέπω καθαρά σὲ ἀγαπᾷ· σὲ ἀγαπᾷ μὲ πάθος ὅπως μιά τιμία γυναῖκα ἢ ὅποια ἀγαπᾷ διὰ πρώτην φοράν. Τὰ σαράντα, φοβερὴ ἡλικία διὰ τῆς γυναικός ἐκείνης ποῦ ἔχουν αἰσθήματα. Εἶναι ἱκανὴ νὰ κάμουν ἀληθινὴς τρέλλες. Αὐτὴ ἐπιόσθηκε ἀγαπητέ μου· καὶ σὲν πληγωμένο πουλὶ θὰ πῆσῃ εἰς τὴν ἀγκαλιά σου Νά, κύτταξε».

Ἡ κ. Πουανσώ ἢ ὅποια συνωδεύετο καὶ ἀπὸ τὰς δύο θυγατέρας της 12 καὶ 15 ἐτῶν, μόλις εἶδε τὸν ἀξιωματικὸν ὡχρίασε. Τὸν κύτταζε ὀλόξεστα μὲ μάτι σταματοῦμένο ἐπάνω του καὶ ἐφαίνετο ὅτι δὲν κύτταζε πειὰ τίποτε γύρω της, οὔτε τὰ παδιὰ, οὔτε τὸν ἄνδρα της, οὔτε τὸν κόσμον. Ἀπῆντησεν εἰς τὸν χαιρετισμὸν τῶν νέων χωρὶς νὰ ρίξῃ τὸ τόσο φλογισμὸν της βλέμμα.

Ὁ Ρενόλδ'ι ὁμοῦ δὲν ἠγάπα τὰ δημόσια σκάνδαλα. Ἐπιθῆμι πρώτα ἀπ' ἑλα ζωὴν ἢ συχὴ καὶ ἠρκεῖτο εἰς τὰς μικροπεριπετειὰς ποῦ πάντοτε εὐρίσκει κάθε νέος. Ὅλην τὴν αἰσθηματικότητα, τὴν προσοχὴ καὶ τὴν λεπτότητα ποῦ ἀπαιτεῖ μία καλοανατεθραμμένη γυναῖκα τὴν ἔβαρύνετο. Ἡ ἄλυσσιδα ὅσον ἑλαφρὰ καὶ ἂν εἶναι ἢ ὅποια συνδέει τοιαύτην περιπέτειαν τὸν ἐφόβιζε. Ἐλεγε : «Ἐπιτα ἀπὸ ἕνα μῆνα θὰ βαρεθῶ, καὶ θὰ εἶμαι ὑποχρεωμένος, νὰ κάμω ἰσομοσὴ ἀπὸ εὐγένεια, ἕξ μῆνας».

Ἐξερέθιζεν ἢ διακοπὴ τῶν σχέσεων μὲ δλας τὰς σκηνὰς της.

Κι' ἔτσι ἀπέφευγε τὴν κ. Πουανσώ.

Μίαν ἑσπέραν ὁμοῦ εὐρέθη πλάγι της εἰς ἕνα δειπνὸν καὶ εἶχε χωρὶς διακοπὴ στὰ μάτια καὶ ὡς τὴν ψυχὴ τὸ φλογερὸ βλέμμα της. Τὰ χεῖριά των συναντήθησαν καὶ χωρὶς νὰ θέλουν ἀφίχθησαν. Ἦταν ἢ ἀρχὴ τῆς ἐνώσεώς των. Τὴν ξαναεῖδε χωρὶς νὰ θέλῃ. Ἐννοίωσε νὸ ἀγαπᾷται ἢ καρδιά του ἐθίγη, κυριευμένος ἀπὸ ὑπερῆφανον οἶκτον διὰ τὸ βίσιον πάθος αὐτῆς τῆς γυναικός. Ἀφῆκε λοιπὸν νὰ ἀγαπᾷται καὶ περιορίσθη εἰς αὐστηρὰν εὐγένειαν τρόπων ἐλπίζων ὅτι δὲν θὰ προχωρήσῃ τὸ εἰδύλλιον.

Ἀλλὰ μίαν ἡμέραν τοῦ ἔδωκε συνέντευξιν διὰ νὰ μιλήσουσαν ἐλεύθερα. Ἐπεσε λιγωμένη στὴν ἀγκαλιά του κι' ἔτσι ἠναγκάσθη νὰ γίνῃ ἐραστὴς της.

Αὐτὸ διήρκεσεν ἕξ μῆνας. Τὸν ἀγαποῦσε τρελλὰ. Ἀγαποῦσε μὲ πάθος, μὲ τόσοσ φανατισμὸν ποῦ δὲν ἐσκέπτετο πειὰ τίποτε. Τοῦ ἔδωκεν ὅλα ἔργισεν εἰς τὴν φλόγα τῆς καρδιάς της ὀλοκαύτωμα, ὅ,τι πολύτιμον εἶχε.

Ἐκεῖνος εἶχε βαρεθῆ ἤδη καὶ νοσταλγοῦσε τὰς μικράς του κατακτήσεις τῆς ἀλλοτε, ἀλλὰ ἦτο ἤδη δεμένος καὶ ἀιχμάλωτος.

Κάθε στιγμὴ τοῦ ἔλεγε : «Σοῦ τὰ ἔδωκα ὅλα εἰ θέλεις ἀκόμη ;» Μὲ πόσῃ ἐπιθυμίᾳ θὰ της ἔλεγε :

— «Δὲν σοῦ ζήτησα τίποτε καὶ σὲ παρακαλῶ νὰ πάρῃς πίσω ἔσα μοῦ ἔδωκες». Χωρὶς νὰ φρονιτῆ ἂν θὰ τὴν ἔβλεπαν, ἂν ἐξειθιθετο, ἤρχετο κάθε βράδου εἰς τὸ σπῆτί του περισσότερον φλογισμένη.

Ἐρίχνετο στὴν ἀγκαλιά του, τὸν ἔσφιγγε, τὸν ζετροῦλλοινε μὲτὰ κορφομένα μάτια της ποῦ τὸν ἀνησυχόσαν τρομερὰ. Καὶ της ἔλεγε :

— «Μὰ ἔλα, στὰ καλά σου». Καὶ ἐκεῖνη ἀπαντοῦσε.

— «Σὲ ἀγαπῶ» καὶ ῥίχνονταν στὰ γόνατά του γὰ νὰ τὸν θαυμάσῃ ἔτσι σὲ μιά στάσι λατρείας. Ὑπὸ τὸ ἐπιμονὸν βλέμμα της ἐξενερίζετο καὶ ἤθελε νὰ τὴν σηκώσῃ.

— «Ἐλα, λοιπὸν, σῆκω νὰ ὀμιλήσωμεν. Τῆς ἐφιθῆριζε.

— «Ὁχι, ἄφησέ με καὶ ἔμεινε ἐκεῖ μὲ τὴν ψυχὴν εἰς ἔκστασιν.

Κ' ἔλεγε εἰς τὸν φίλον του Ἐνρισέλ.

— Τὸ ξεῖρας ; Θὰ τὴν δεῖσῃ. Δὲν τὴν θέλω, δὲν τὴν θέλω. Πρέπει νὰ τελειώσῃ αὐτὴ ἢ ἰστορία γρήγορα. Τί μὲ συμβουλεύεις ; — Χάλασέ τα, τοῦ ἔλεγεν ὁ φίλος του. Καὶ ὁ Ρενόλδ'ι τοῦ ἀπαντοῦσε : «Μιλεῖς ὅπως σοῦ κατέβει. Φαντάζεσαι πῶς εὐκελα τὰ χαλνὰς μὲ μιά γυναῖκα ποῦ σὲ μαρτυρεῖ μὲ τὰ χὰδια καὶ τὰ φίλιά της, μὲ τὰς περιποιήσεις, τῆς ὅποιας μοναδικὴ φροντίς εἶναι νὰ σὲ εὐχαριστῆ καὶ θέλει νὰ σοῦ παραδοθῆ χωρὶς νὰ θέλῃς».

Ἐνα πρῶτὸ σύνταγμα τοῦ Ρενόλδ'ι εἶχε ἀποφασισθῆ νὰ φύγῃ κι' αὐτὸς πετοῖσεν ἀπὸ τὴν χαρὰν του. Σάθησε. Σάθησε χωρὶς σκηνές, χωρὶς φωνές Δὲν εἶχε παρὶ νὰ ὀπομείνῃ 2 μῆνας ἀκόμη

Τὸ βράδου ἦλθε σπῆτί του πειὸ κορφομένη

ἀπὸ πάντα. Ἐγνώριζε τὴν ὑπαισίαν εἶδησιν καὶ χωρὶς νὰ βγάλῃ τὸ καπέλλο της τὸν ἔπιασε τὰ χεῖριά του νευρικὰ σφίγγοντας, μὲ τὰ μάτια κορφομένα στὰ μάτια του καὶ μὲ τρομουλιάρικη καὶ ἀποφαστικὴ φωνὴ τοῦ εἶπε : «Θὰ φύγῃς, τὸ ξεύρω. Στὴν ἀρχὴ κομματιάσθηκα ἢ καρδιά μου, μὰ ὕστερα σκέφθηκα, τί ἔπρεπε νὰ κάμω. Δὲν διαστάζω πειὰ. Θὰ σὲ κάμω τὴν μεγαλύτερη θυσία, ποῦ ἢμπορεῖ νὰ κάμῃ μιά γυναῖκα. Σὲ ἀνήκω. Γιὰ σένα, ἀφίνω τὸν σὺζόν μου. Χάνομαι, μὰ θὰ εἶμαι εὐτυχησμένη μοῦ φαίνεται πῶς σὲ ξαναπαραδίδομαι. Εἶναι ἢ τελεῖται καὶ μεγαλύτερα θυσία. Εἶμαι γὰ πάντα δική σου / »

Ὁ Ρενόλδ'ι θύμωσε, ἀλλ' ἠσύχασε καὶ μ' ἕνα τρόπον ἀδιάφορον, μὲ γλυκεία φωνὴ ἠρώτη τὴν θυσίαν της καὶ τὴν ὑπέδειξε τὴν τρέλλη της. Ἐκεῖνη τὸν ἀκούε βλέποντάς τον κατὰματα μὲ τὰ μαῦρα μάτια καὶ τὰ χεῖλη ὑπερήφανα χωρὶς νὰ ἀπαντῆ. Σὲν τελείωσε, τὸν εἶπε μόνον : «Θὰ φανῆς ἄνθρωπος, σὲν ἐκείνους ποῦ ἀπολαμβάνουν μιά γυναῖκα καὶ τὴν ἀφήνουν στὴν πρόπη των παραξενειὰ ;» Ἐγένετο ἄχθος καὶ τῆς ὀμίλησε διὰ τὰς συνελπίας μιάς τοιαύτης πράξεως : «Τί μὲ μέλλει σὲν ἀγαπᾷ ;» Ἄπαντοῖσε ἐκεῖνη ξηρὰ. Τότε ἔλασσε, καὶ τὴν ἔδωκε λείγοντάς τὴν, πῶς δὲν τὴν ἀγαπᾷ διὰ τῆς βίας. Τὴν ἴδια νύκτα φαρμακώθηκε. Ἐπὶ ἡμέρας περιμέναν νὰ πεθάνῃ ἀπὸ ἡμέρα σὲ ἡμέρα. Εἰς ὅλην τὴν πόλιν τὴν ἐμάκιζαν, συγχωροφῆτας τὸ λάθος της χόσιν τοῦ παραφόρου πάθους της. Διότι τὰ ἔκτακτα πάθη σὲν γίνον ἠρωικὰ συγχωροφῆται. Μιά γυναῖκα ποῦ σκοτιώνεται ἔτσι, δὲν λέγεται τῶν ἀπολαύσεων. Καὶ ἐγεννήθηκε ἔτσι ἕνα ρῆμα κατὰ τοῦ ἀδελφίου Ρενόλδ'ι. Πῆγε εἰς τὸν φίλον του τότε καὶ τὸ εἶπε. Ὁ φίλος του τὸν ὀπεκάλεσεν ἄνδρον καὶ ἐμοτομάχησαν. Ὁ Ρενόλδ'ι πρὸς γυνικὴν χαρὰν ἐπληρώθη καὶ ἔμεινε κλινησῆς.

Ἐκεῖνη τὸ ἔμαθε καὶ τὸν ἀγάπησε περισσότερον, πιστεύουσα πῶς κτυπήθηκε δι' ἐκείνην μὴ δυναμένη ὁμοῦ νὰ βγῆ δὲν τὸν ξαναεῖδε πρὶν φύγῃ τὸ σύνταγμα του.

Ἦουχος εὐρίσκετο ἀπὸ τριῶν μηνῶν εἰς ἀλλήν ὅταν ἐδέχθη τὴν ἐπίσκεψιν νεαρῆς γυναικός, τὴν ἀδελφὴν τῆς παιδείας του ἔρωπτης. Κατόσιν ἀπὸ μεγάλης τυρρανίας, ἀπὸ ὀκατόβλητον ἀκεληλοσίαν ἢ κ. Πουανσώ ὀ ἀπέθησε καὶ ἤθελε πρὶν κλείσῃ τὸ μάτι της νὰ τὸν διῆ ἕνα λεπτὸ μόνον. Ὁ καιρὸς εἶχε μολάξῃ λιγάκι τὴν καρδιά του. Συνεινήθη ἔλασσε καὶ ἔφυγε διὰ τὴν Χάρβρη. Ἐκεῖνη ἦτο εἰς ἀγωνίαν. Τούς ἀφῆκεν μόνους. Λυπήθησε καὶ κάρδα σὲν κάθισε στὸ κρεβάτι αὐτῆς τῆς μισοπεθαμένης ποῦ σκότωσε, χωρὶς νὰ θέλῃ. Ἐκλαυσε, τὴν ἀγκάλιασε καὶ τὴν φίλησε μὲ πάθος ποῦ δὲν εἶχε τόσοσ ποτὲ δι' αὐτῆς. «Ὁχι, ὀχι δὲν θὰ πεθάνῃς, θὰ γίνῃς καλά καὶ ὀ ἀγαπημέθα γὰ πάντα» τῆς ἠρώτησε. «Εἶναι ἀλήθεια ; Μ' ἀγαπᾷς ;» Κ' ἐκεῖνος τῆς τὸ ὑποσχέθη, φιλιώντας τὰ χεῖρα της, νὰ τὴν ἀγαπᾷ καὶ τὴν ἠλομένην ξαναγύρισε εἰς τὸ σύνταγμα του. Μετὰ ἕξ ἡμέρας τὸν ἀντάσσε ἐγνώρισε. Ἐκεῖνος τὴν δέχθη καὶ ἔλασσε

μας. 'Αλλ' ό αξιωματικός εξηγήθη κατά της παρανόμου αυτής ζωής αντίθετον εις την αξιοπρέπειαν ενός αξιωματικού και ό Ρεβολδι παρητήθη. Καί πήγαν νά χαρούν την ζωήν σέ μία άκροθαλασσιά της Μεσογείου, την κλασσική των έρωτευμένων.

Καί πέρασαν τρία χρόνια ακόμη. 'Ο Ρεβολδι συνήθισεν εις την ζωή της αγάπης της. Μά εκείνη είχε πειά άσπρα μαλλιά. "Ένα πρωί τ'η άνήγγειλαν την έπίσκεψιν του κ Πουανσώ. 'Ο σύζυγός της. 'Ο σύζυγός που δέν ειπε τίποτε γνωρίζοντας τό άπεγνωσμένον πείσμα των γυναικών. Τί ήθελε ; Περιμένεν εις τόν κήπον δέν ήθελε νά εισέλθη και ούτε κάθισε. Χαιρέτησε και ειπε :

— "Κυριε, δέν ήλθα νά σάς επιπλήξω, ξεύρω πώς συνέβησαν τά πράγματα. 'Υποφέρατε υποφέραμεν Δέν θά σάς αν δέν άλλαζαν τά πράγματα. "Έχω δύο θυγατέρας εκ των όποιων ή μεγαλύτερα αγαπή έναν νέον, και του όποιου ή οίκογένεια άρνείται εις τόν γάμον προβάλλουσα την σημερινήν θέσιν της μητρός της. Δέν μνησικακώ άλλ' αγαπή της κόρης μου. Σάς ξαναζητώ την γυναικά μου. 'Ελπίζω σήμερα θά θελήση νά έλθη σπητί μου. . . . σπητί της. "Εγώ θά τά ξεχάσω όλα γιά τό κορίτσια μου."

'Ο Ρεβολδι χάρηκε σάν καταδικασμένος που του άναγγέλλεται ή άπόδοσις της έλευθερίας του. Καί μέ μισοκοιμμένες λέξεις δέχθηκε. "Επεισε τόν κ Πουανσώ νά εισέλθη εις την βίλλαν του. 'Ο Ρεβολδι πήδηξε γρήγορα τήσκάλες έφθασε εις την κάμαρα της έρωμένης του, μπήκε και της ειπε : Σέ ζητούν διά τά κορίτσια σου, νά σέ μιλήσουν.

— Μά δέν πέθαναν έως τώρα τά κορίτσια μου :

— "Όχι, αλλά πρόκειται γιά κάτι που έσους ξεύρεις νά τελειώσης. Κατέβηκε γρήγορα. Κατόπιν ό Ρεβολδι σάν άκουσε δυνατές φωνές κατέβηκε και εκείνος. "Η κ. Πουανσώ ήθελε νά φύγη και ό σύζυγός της την κρατούσε παρακαλώντάς την νά λυπηθί τό παιδιά των. 'Ο Ρεβολδι πλησίασε και εκείνη τοβείλε : Ξεύρεις τί θέλει, νά ξαναγυρίσω σπητί του. "Ο Ρεβολδι τότε σάν άνθρωπος που παίζει τόν τελευταίον ρόλον, της υπέδειξε την άνάγκην νά σώση της κόρης της.

Εκείνη γύρισε τους ειδη υπερήφανα και περιφρονητικά και έφυγε λέγοντας : "Εισθε δύο άθεοι. "Εμειναν έμβρόντητοι και οι δύο. 'Ο κ. Πουανσώ πήρε τό καπέλλο του από κάτω γής τό σκοτίπισε και ένφ έφυγεν ό Ρεβολδι του ειπε. "Είμεθα δύο δυστυχεις. Κύριε " και έχωρισθησαν.

(Μετάφρασις Χρονογράφου).

ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΟΛΙΝ ΜΑΣ

« ΝΕΑ ΓΕΝΕΑ »

ΜΟΡΦΩΤΙΚΟΣ ΣΤΑΛΟΓΟΣ ΤΩΝ ΝΕΩΝ ΚΑΘΗΚΙΟΤ

Την παρελθούσαν Κυριακήν υπό τους αίσωτέρους οίονους έτέλεσαν μέ επίσημον τελετήν τά έγκαίνια αυτού ό σύλλογος «Νέα Γενεά» Καθηκιοί. Εις την τελετήν παρίστατο ό "Άγιος Δούκης, αντιπρόσωπος τουκ. Κατεχάκη ό κ. Μαυρίδης έπίσης οι αντιπρόσωποι του Γάλλου και 'Ιταλού άρμοστού 'Η Δνίς Σισμάνογλου χαριτωμένα έπαιξε εις τό κλειδοκύμβαλον τόν 'Ελληνικόν, Γαλλικόν και 'Ιταλικόν ύμνον.

Συγχαίροντε τόν πρόεδρον κ. Δ. Τρυφίδη εύχόμεθα εις τόν σ'λλογον εύρειαν σταδιοδρομίαν και όποσδήποτε νά επανέλθωμεν.

J. K Jerome

ΔΙΑ ΤΟΝ ΚΑΙΡΟΝ

~~~~~

"Αν μάς ρωτήσουν ό καιρός είναι πάντοτε βρώμικος, συχαμένος, άθλιος. Σάν κάθε κυβέρνησις, έτσι και αυτός ποτέ του δέν πάει ίσια.

Τό καλοκαίρι σκάνουμε από την ζέστη. Τόν χειμώνα τουρτουρίζουμε. 'Όσο μέ την άνοιξη και τό φθινόπωρο είμεθα πάντοτε στά μαχαίρω, γιατί δέν μάς κάμει ούτε τό ένα ούτε τό άλλο ένα άκατανόητο πράγμα

"Αν κάρη κολόν καιρό λέμε : «τελειώσε ή άναβροχιά μάς κατέστρεψε, μάς 'ρήμωσε τά χωράφια » "Αν άρχιση και βρέχει μουρμουρίζουμε : «μά πότε λοιπόν θά άνοιξη αυτός ό βρομόκαιρός ; » "Αν τύχη ό Δεκέμβριος και περάση χωρίς χιόνι. είμεθα όλοι άγανάκτησι και ρωτοίμε «που είναι εκείνοι οι παλαιοί οι χρόνοι που τό χιονιάκι στίβαζε μία πήχυ και νοιώθαμε κομράτι πώς είχαμε χειμώνα» και παραμονούμεθα και κλαυθμηρίζουμε σάν νά βγήκαμε γελασμένοι από κάτι που άγοράσαμε και άκριβοπληρώσαμε μάλιστα.

Μά όταν άρχιση και σκονίζει τότε . . . Θεέ μου, τό ύβρεολόγιον. Στά σίγουρα αν μάς άκουσε ό πνευματικός, δέν θά μά, άφινε νά πάροουμε ούτε Μεγάλο 'Αγισμό.

Τι τά θέμε. Μέ τόν καιρό δέν θά μονιάσουμε ποτέ μας. Τότε μόνον θά σωπάσουμε, όταν ό καθείς μας βρη τό μέσον νάχη στό κομπόδεμά του τόν καιρό που του άρέσει και τό λύνει και τό δένει. ότι ώρα θέλει.

(Παράφρασις εκ του 'Αγγλικού)

Η. ΑΝΤΩΝΕΛΛΗΣ

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΑ ΒΙΒΛΙΑ

Δ. Γ. ΜΙΑΝΟΥ, Μ. Ε. ΛΟΥΚΑ. «Η δύο φυλλάδες» Σμύρνη, Μαγνησία 1918. — Είναι ένα βιβλιαράκι χωρισμένον εις δύο μέρη. Τό πρώτον που έπιγράφεται «τό μνημόσυνο της μάνας μου» άποτελείται από μερικά ποιήματα του κ. Μιλάνου. γραμμένα μέ άρκετό λυρισμό και φανερόνουν μία προσπάθεια προς τελειοποίηση ή όποία σέ άρκετές στροφές φθάνει στον προσρισμό της, αν και ό ποιητής ακολουθώντας τόν έλευθερο στίχο θέλησε νά δώση περισσότερο τόπο στό αίσθημα του παρά στην τέχνη του.

Τό δευτερο μέρος ό κ. Λουκάς τό τιτλοφορεί «Τό ψιλτήρι του έρπια». έμπνέεται από από τό άγνότερο αίσθημα που όφινει στην άφρόντητη παιδική άκόμη ψυχή, τό πρώτο καρδιοχτύπι της αγάπης. Είναι τό άδολο άπεικόνημα στην διάφορες μεταλλαγές του της άγνης αγάπης που έποθήσαμε ή που όνειρενθήκαμε τελείως. 'Ο συγγραφέας του έχη έπεξεργασθή τό έργον του μέ πολύ λεπτότητα ώστε νά παρουσιάξη ένα όραίο ποίημα σέ πεζό. μ' ένα θέμα από πολλούς δουλεμένο.

'Εν γένει τό βιβλιαράκι παρουσιάζεται όχι μέ πολλές αξιώσεις αλλά μέ την ββαιότητα ότι

είναι άπαρχή σοβαράς έργασίας. Τό μέλλον θά μάς τό φανερώση.

Μέ μεγάλην μας χαράν έμάθαμε ότι ό κ. Δ. Μιλάνος εκδίδει προσεχώς φιλολογικόν περιοδικόν μέ τόν τίτλον «Στά». Τω εύχόμεθα έπιτυχίαν.

ΚΡΑΝΑΟΣ

ΠΕΙΡΑΓΜΑΤΑ

Χρυσές δουλειές.

Προσεχώς άρχίζουν τά τραμ και οι τραβαίτζηδες από την χαρά τους θά τά χάσουν. Διότι εκτός από τόν ύψωμόν του ήμερομισθίου (10η) θά άνέβη και τό αναφόρι. Χρυσές δουλειές θ' άρχίσουν πάλιν. Κι' έτσι θά διούμε πολλούς σημερινούς μεσίτας και έμπόρους νά γίνωνται τραβαίτζηδες ένεκα . . . . . τό αναφόρι.

Μά και οι οδηγοί θ' άρχίσουη της χρυσές δουλειές των μέ τό κόψιμο χειρών, ποδαριών κλπ. 'Όθεν παρακαλούνται όσοι είναι άπελησμένοι και θέλουν νά ύποστούν τόν γλυκόν θάνατον υπό τους τροχούς των τραμ ν' άποταθούη εις τά γραφεία της εταιρείας διότι πρόκειται νά γίνουη δοκιμαί.

'Ο Καλλικάντζαρος του Τουτ-Πέρα

Δέν είμποροθε νά μή χάση την μύτη του εκεί που κανείς δέν τόν προσέκάλεσε. Γιά όσα μάς σάλιασε έχουμε νά του ποίμε καθαρά ότι ή θεατρική κριτική μα. είναι όμρολόγητος και όχι όπως ή δική του σύμφωνα μέ τάς διαθέσεις και την φαντασίαν του ποιτισμένη μέ την διακρίνουσαν αίτην μνησικαχίαν. "Όσον άφορρά διά τας ύβρεις του ξεύρομεν ότι είναι κατάλληλος διά τουλουμπατζηλίκια.

Οι στοιχειοθέται.

Τρομεροί ως τόσο οι στοιχειοθέται εις της τυπογραφικές γκάφες τους καμιά φορά. Σέ κάποια ραδυνή έφημερίδα διαβάσαμεν ότι σέ μιζ κηδείαν δις παρέστεισαν. Φαντασθήτε τώρα νά πιστεύση κανείς, που ξαναπέθανεν ό νεκρός. Μιά φορά πάλιν μάς έκαμαν τά μάτια μπλα και τόν άρχοντοχωριάτην 'Αρχιαστυνόμον κτ.

Συνωμοσία σατυρικών.

Του 'Εμπρός άρνούμένου και πεισθέντος δυνάμει του Βούρδουλα, του Γάτου μισουρίζοντος άγρίως, του "Ανω Κάτω άπειλήσαντος νά μάς αναποδογυρίση και της «Νέας Γενεάς» κρατούσης του συμβόλου πεντάλφιας έξυφάνθη συνωμοσία κατά των άναγνωστών και σπεφασίσθη ή τιμή των φύλλον νά άνέβη εις ό γρ. άφού έννοσούν οι άθεόφοβοιχαριτάδες νά μάς γδύσουν.

Κ. Παπαδημητράτος.

Χορεύει, χορεύει, χορεύει. Διδέσκει έχει πατινέες και σοιζές εις την κομψήν αίθουσαν του Χεδιβιάλ παρά τό Τουίελ.

Κουρείον.

Καθαριότης εις τό κουρείον Λοράνδου Χρηστάκη έφένδη χάν άρ 5

ΤΟ ΡΩΝΕΙΟ

Υπεύθυνος : Γ. ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ δ. ν.

ΤΥΠΟΣ ΜΑΚΡΙΔΟΥ-ΑΛΒΥΡΟΠΟΥΛΟΥ ΓΑΛΑΤΑ

ΑΝΘΡΩΠΟ ΤΟΝ ΕΙΡΑΖΟΝ Α. ΚΑΝΝΙΝΕΡΑ

ΡΕΟΤΙΜΑΤΕΣ ΤΑ ΡΙΓΝΑ ΚΡΕΣΙΑ
- ΔΟΝΝΑ - ΒΑΓΓΙΑΚΗ -

Βούτυρα αδιάστατα και ξύλα πρωτιέτης,
ποιότητος εις του ΒΙΔΡΑΛΗ Μπαλάνου/κ-πασαφάρ
- αριθμ' 11 -

ΟΙ ΟΝΟΜΑΤΙΣΤΕΣ

Α. ΚΑΝΝΙΝΕΡΑ
Ο.Σ. ΔΗΡΟΥΧΟΣ

Δ. ΒΕΡΟΝΙΚΗ

ΖΑΦΕΙΡΟΥΧΟΣ

ΣΤΕΑΝΗ

ΑΥΛΟΝΙΤΗΣ

ΓΑΒΗΝΟΣ